

Sygn. akt IV CNP 123/08

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi A.M. i E.C.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 11 października 2006 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa SM "O."
przeciwko A.M.
o zapłatę
oraz w sprawie z powództwa SM "O."
przeciwko E.C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lutego 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez obie pozwane skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 października 2006 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Po pierwsze, skarga pozwanych pozbawiona jest wskazania czy orzeczenie, od którego jest wniesiona, zostało zaskarżone w całości czy w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.). Brak ten jest szczególnie istotny w sytuacji, w której sentencja zaskarżonego orzeczenia składa się aż z sześciu rozbudowanych punktów, a nie jest zadaniem Sądu Najwyższego samowolne przesądzenie o zakresie zaskarżenia w oparciu o obszerne uzasadnienie skargi.

Po wtóre, skarga, wbrew pozorom, nie spełnia również wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ nie zawiera wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymogu tego nie spełnia zawarte na s. 4 sformułowanie: „Pogwałcenie ... cytowanych przepisów CZYNI ZASKARŻONY WYROK NIEZGODNY Z PRAWEM ...”, ponieważ nie jest spełnieniem wskazanego wymogu ustawowego skargi odwołanie się do podstaw skargi i ich uzasadnienia, skoro ustawodawca wyraźnie, odrębnie i niezależnie wyartykułował oba wymogi określone w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. W orzecznictwie jednoznacznie przesądzono, że wyraźne wskazanie przepisu prawa, z którym – zdaniem strony skarżącej – kwestionowane orzeczenie pozostaje w sprzeczności, należy do konstrukcyjnych wymogów tej skargi, a braku tego nie sanuje okoliczność, że podane zostały liczne zarzuty naruszenia przepisów prawa, których obszerne uzasadnienie jest wyłącznie przejawem przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia. Tymczasem wymagania przewidziane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje (v. postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 41/06, niepubl.; postanowienie SN z dnia 26 lipca 2006 r., IV CNP 68/06, niepubl.).

Ponadto nie została spełniona kolejna przesłanka, a mianowicie wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że pozwanym nie przysługiwała skarga o wznowienie postępowania i dlatego

pozwane jej nie składały, a nadto że wyrok nie podlegał zaskarżeniu skargą kasacyjną ze względu na wartość przedmiotu „sporu”. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie pogłębionej argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.